

The illustration depicts a young girl with long, flowing brown hair, seen from the side, crouching in shallow blue water. She is wearing a dark blue one-piece swimsuit. Her most striking feature is a pair of large, vibrant yellow wings that resemble butterfly wings, with some orange and red accents. The wings are spread wide, and she appears to be looking down at them. The background is a dramatic sunset or sunrise over the ocean, with a sky of deep blues, purples, and oranges. Numerous smaller yellow butterflies are scattered throughout the scene, some in flight and others resting on the water's surface. The overall mood is dreamlike and nostalgic.

Motýl, který zapomněl létat

COO
BOO

VANESSA VERNEROVÁ

Motýl, který zapomněl létat

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Vanessa Vernerová

Motýl, který zapomněl létat – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Motýl, který
zapomněl
létat

Motýl, který zapomněl létat

VANESSA VERNEROVÁ

COO

BOO

© Vanessa Vernerová, 2024
Illustrations © Adéla Stopka, 2024

ISBN tištěné verze 978-80-7661-931-9
ISBN e-knihy 978-80-7661-937-1 (1. zveřejnění, 2024) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-7661-938-8 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-7661-936-4 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

Tobě

Bud' hrdinou vlastního příběhu.

ČÁST PRVNÍ

První kapitola

CON SONRISA PARA SIEMPRE /s úsměvem navždy/

Thia se prodírala houstnoucím davem rozdováděných adolescentů a v pravé ruce křečovitě svírala kelímek s alkoholem. Skrz průsvitný plastový obal bylo vidět, že je tekutina lehce načervenalá, a tak nebylo pochyb o tom, co zrovna pije – *sangría* plná kousků ovoce nesměla chybět na žádném pořádném španělském večírku. Tenhle očividně nebyl výjimkou, protože kelímek dostala, jen co vystrčila nohy z auta, v závěsu za svojí nejlepší kamarádkou Clarou.

„Claro, tak kde jsi?“ mumlala si Thia pro sebe a očima těkala z jednoho návštěvníka na druhého. Její nejlepší kamarádku nebylo možné přehlédnout, ať už kvůli hlasitému smíchu, nebo extravagantnímu oblečení, jenže teď Thie docházelo, že asi prostě nalezena být nechce a někam se zašila. Že by ji chtěla naučit, jak se bavit i sama?

Přiložila si kelímek ke rtům a jazyk jí obestřela silná, sladká chuť. Nervózně se nadechla a volnou rukou mlčky hmátla po zadní kapse svých kalhot. Tiché zašustění pozvánky ji

přesvědčilo o tom, že tu skutečně má co pohledávat. Mohla ji kdykoli komukoli ukázat, pokud by o tom snad náhodou někdo pochyboval.

Tak proč se tu cítila tak strašně ztracená?

„Hej, dávej pozor,“ bylo to jediné, co stihla zaslechnout těsně předtím, než jí kelímek s nedopitým nápojem málem vyletěl z ruky. Ta upomínka zněla zastřeně a Thia ji sotva postřehla. Až teď, skloněná nad trávnikem po úderu do ramene, se šokovaně otočila. „*Estúpido*,“ zaklela, když si všimla, že jí náhodné setkání s někým, kdo byl už dávno pryč, poznamenalo bílé tričko obří skvrnou. Očividně nedržela vzácný kelímek tak pevně, jak si myslela.

S pocitem čirého zoufalství dopila těch pár posledních loků, které nepřišly nazmar, a kelímek vhodila do nejbližšího odpadkového koše. Hned poté začala hledat v kabelce kapesník, jenže stačilo pár *suchých* tahů po rudé skvrně na tričku, aby si uvědomila, že svůj dnešní outfit zachrání jen těžko.

„Claro, tak vážně, kde jsi? Docela tě potřebuju.“ A poněvadž se Thie nedostalo žádné odpovědi, rozhodla se nemít zkažený večer jenom kvůli potřísněnému tričku. Navíc, kousek od stolů obtěžkaných jídlem si všimla pultíku se džbánem vody. Možná by pomohl vyřešit její problém?

Jen co se vydala oním směrem, uslyšela známý hlas. V tu chvíli se jí rozbušilo srdce a měla pocit, že snad musí snít. Vrátil se. Její kluk byl tady, ne jen na obrazovce během videohovoru.

„*Hola*,“ vydechl a omluvně se na ni usmál. „Doufal jsem, že přijdeš.“

Zarazila se na místě s pocitem, že jí chybí kyslík. Potom udělala k hnědovlasému klukovi jeden dlouhý krok, díky kterému

je dělilo sotva několik centimetrů. Ani tak se mu Thia nevrhla do náruče. Nemohla si dovolit později litovat, chtěla ze všeho nejdřív vědět, na čem je a co se vlastně přihodilo.

„Takže to ty jsi mě sem pozval?“ odhadla. „Na popud *Daniela Zarry*.“ To jméno naschvál řekla pomalu a s důrazem. Na večírku ho slyšela už z několika úst a stálo i na pozvánce. Měla ovšem neblahé tušení, že většina pozvaných neměla sebemenší zdání, kdo je onen Zarra zač, a jednoduše je těšila představa příjemného večírku s neplaceným vstupem. Daniel očividně neměl rád velká entrée tak, jako s láskou pořádal večírky plné kýčovitých světylek, protože se tu zatím neobjevil. Thia ho alespoň zběžně znala z některých setkání s Dantem a doufala, že by ho poznala, pokud by kolem ní prošel.

„Poprosil jsem ho, aby ti poslal pozvánku. Službička pro kamaráda. A rovnou jsem ho zaúkoloval, aby pozval i Claru. Je tu někde s tebou?“ Jeho pohled byl zvláštní, skoro vyhýbavý. Thia ho znala zamyšleného, nikoli plachého. To k jejímu klukovi nesedělo. A byli vůbec ještě spolu? Zbylo mezi nimi alespoň přátelství? Musela se na to zeptat.

„Je, ale někde jsem ji ztratila. Znáš přece Claru, lítá po všech čertech,“ odpověděla a zhluboka se nadechla teplého vzduchu prosyceného vůní alkoholu. Než však stihla pronést slova, která jí na srdci tížila celé léto, Dante jí skočil do řeči.

„Vážně mě to mrzí, Thio. Že jsme tak dlouho nebyli spolu. Odpustíš mi?“

Thia si odkašlala a položila mu ruku na paži. „*Ay*, co je s tebou? Odjel jsi na celé léto pryč, Dante. Uznávám, nedělalo mi radost, že u vás na chatě nebyl signál a omezil ses na jednu zprávu za kolik... tři týdny? Ale přece tě nemusí mrzet, že jsi odpočíval.“

I když to myslela vážně, ve skrytu duše si přála slyšet omluvu. Chtěla vědět, že je mezi nimi všechno při starém. Nebylo na tom nic sobeckého. Nebo snad ano?

„Dobře. I tak mě to mrzí. A tohohle...“ Dante se významně odmlčel a Thiu políbil, „... jsem se nemohl dočkat.“

Spolu s jeho zářivým úsměvem odpluly veškeré její obavy a nakonec se usmála také. Přesto se nemohla zbavit dojmu, že její Dante je přece jenom jiný. Zdálo se jí to, nebo přes jeho úsměvem rozjasněnou tvář každou chvíli přelétl stín obav?

„Hej, vy dvě hrdličky, docela spěchám, ale tady nesu něco pro Danteho.“ Za jejich zády se ozval hlas, který Thia nejdříve nepoznala. Pro Danteho ovšem nebyl cizí.

„*Hola*, Thio, doufám, že se bavíš,“ pozdravil pan tajemný spěšně a šibalsky se usmál. Potom vytáhl z kapsy krabičku a podal ji Dantemu. „Tvůj *novio* má u mě za dnešní den už druhou laskavost. Ještě štěstí, že ho mám tak rád!“

Dante se neklidně ošil a převzal si od Daniela záhadnou krabičku. Daniel poté zmizel v proskleném domě, odkud bylo vidět na skupinku mladých bavících se lidí, a Thia zůstala jako opařená hledět na předmět v Dantových rukou.

Cigarillos.

Odkdy Dante kouří?

Cítěla, jak se jí chvěje brada, a musela rychle mrkat, aby se jí do očí nevehnaly slzy. „Co to má znamenat, Dante?“ Její otázka byla pochopitelná, třebaže uprostřed večírku plného alkoholu pravděpodobně trochu úsměvná. Na jejím klukovi jí ale záleželo a představa, že si kazí život nikotinem, ji zraňovala.

Dante vypustil zadržovaný dech. „Promiň. *Joder*, dneska to pokaždý zpackám. V té krabičce je dárek pro tebe. Taková

maličkost, ale důležitá. Jenže jsem ji neměl do čeho dát a musel jsem trochu experimentovat... s krabičkou od cigaret, kterou tu někdo nechal.“ Jeho paže rezignovaně klesla a tvářil se vážně nešťastně.

V tu chvíli se Thia začala křenit. „*Te quiero, Dante,*“ zašepkala mu do ucha a pevně ho objala. „Tohle léto bylo příšerný. Slibuju, že to další bude lepší. Můžeme jet někam společně. A příště mi neukazuj krabičku od cigaret, to mi raději ten dárek dej rovnou.“

„Hmm.“ Dante ji na oplátku stiskl a podíval na hodinky. „Ještě máme spoustu času před tím, než zapadne slunce. Nechceš si jít sednout na zídku s limonádou? Můžeme si popovídat, nebo jenom mlčet. Jak budeš chtít.“

Popotáhla za gumičku na povoleném drdolu na temeni hlavy. „Bude to znít zvláště, ale když jsme spolu, stačí mi, že prostě *jme*. A nepotřebuju žádná slova.“

„To mě těší. Je dobré vědět, že to máme stejně, Thio.“ Dante se zlehka a šťastně zakřenil a poté se rozhlédl. Krabičku od cigaret měl ještě stále v ruce, a protože Thie přišlo naprosto absurdní, co se před chvílí odehrálo, raději už o ní nemluvila. „*Pan tajemný* není na obzoru, vzduch čistý, můžeme vyrazit.“

Cestou se stavili pro kelímky, umělecky ozdobené citronem, naplněné jemně perlivou vodou, a poté se usadili na zídce. Nacházela se jen kousek od branky vedoucí na večírek, ale ani jeden z nich po návratu do světa hovorů – jakkoli tlumených – a alkoholu netoužil.

Byli spolu. Seděli se zády opřenými o sebe a koleny přitisknutými k tělu a mlčky vzhlíželi k obloze, která se pomalu zahalovala do barev kouzelné letní noci. Blankytnou modř

pomalou polykala krvavě rudá, pomerančově oranžová a světle růžová a ticho mezi nimi bylo příjemné, uklidňující.

Kdyby Thia věděla, že už nic takového s Dantem nezažije, uchovala by si tu scenerii navždy v paměti.

„Co bys dělala, kdyby tohle bylo naposledy, co takhle spolu sedíme a popijíme limonádu? Kdyby byl tohle náš poslední západ slunce?“ zajímal se zrovna Dante a Thia na něj pobaveně pohlédla. „Plánuješ snad ukrást slunce?“

Pomalou polkl pár kapek citronové limonády. „Jsem rád, že se směješ. Sluší ti to víc než ty slzy předtím,“ konstatoval s úsměvem, položil svůj kelímek na zídku a pomalu přejížděl konečky prstů po její tváři. Byla rozpalená od sluníčka. „Ale pleteš se. Slunce ukrást neplánuju. Kdoví, co se může přihodit.“

Zavládlo mezi nimi zvláštní ticho, a tentokrát přece jenom nepůsobilo komfortně. Nakonec ho prolomila až Danteho slova. „Slíbíš mi, prosím, že nezapomeneš na náš poslední západ slunce a že otevřeš tu krabičku, až budeš doopravdy připravená?“

„Myslíš na ten, ke kterému dojde, až nastane zombie apokalypsa, nebo až budeme století staříci?“ rozesmála se. Pohled jí zamýšleně sklouzl na krabičku od cigaret.

Dante na její otázku neodpověděl a Thie v tu chvíli přeběhlo mrazivé mravenčení po zádech. Něco bylo špatně. Něco bylo strašně špatně a ji obestřela panika. Neslíbila mu to. Nemohla, protože nechtěla, aby tohle byl jejich poslední západ slunce.

Smrt ovšem nehleděla na ničí přání, ani na ta patřící dívce, která právě pozorovala západ slunce s láskou svého života.

A tak Dante seskočil ze zídky. „Prosím tě, Thio, nezapomeň. A zůstaň silná.“ S těmi tajemnými slovy se otočil a rozešel

směrem k rozdováděným davům na Danielově večírku, zatímco Thia podruhé za ten den zůstala jako opařená.

Uvědomila si, že to bylo sbohem.

Tomu sbohem ale nevěřila až do chvíle, kdy týden nato křečovitě svírala v ruce cigaretovou krabičku, kterou Dante nechal bez bližšího vysvětlení ležet na zídce. Proklínala ji, proklínala svého kluka.

Perdóname, Thia, que no había podido decírtelo en voz alta. Mi corazón fue demasiado débil y muy cobarde.

Odpusť mi, Thio, že jsem ti to nedokázal říct osobně. Mé srdce bylo příliš slabé a zbabělé.

Pokaždé když si četla vzkaz, který jí Daniel předal po Dan-teho smrti, viděla barevné nebe.

Náš poslední západ slunce.

DANTE

EN EL ARTE SE ESCONDE LA VERDAD /v umění se skrývá pravda/

Z kávy ještě stoupal bílý proužek, když ses k ní naklonil a napil se. Únorový vítr duněl za okny útulné kavárny a venku bylo chladno – dost na to, aby většina lidí posedávala v kavárnách či restauracích tak jako ty a já, nebo zůstala v teple domova. Systematicky jsi pohlížel na kávu a na stůl, který se povážlivě kýval.

Seděl jsi mlčky na židli, paže rozpražené na stole, a prsty jsi tiše bubnoval do dřeva, zatímco tvé hluboké oči téměř neznametelně sledovaly dění v místnosti. Tohle jsi dělával často – zdánlivě oprostěn od reality jsi v tichosti pozoroval okolí a ukládal sis do paměti rysy tváří a předmětů, které tě něčím zaujaly. A pak jsi to všechno jemnými tahy črtal na papír. Kreslil jsi rád.

Zrovna teď ses zaměřil na okno, za nímž se táhly španělské uličky. Jejich podobu jsi znal jako své vlastní boty, protože jsi už jako dítě skotačil v tajemných zákoutích deštivého města a objevoval jeho krásy jako staré památky ztracené Atlantidy.

Rád jsi kreslil lidi, protože jsi vždy tvrdil, že jedině kresba může zachytit pravou tvář a otevřít lidská srdce, ale několik

štosů papíru jsi zasvětil i krajinám. Chystal ses snad zvěčnit právě ony chladné ulice, ozářené letnými paprsky probouzejícího se slunce?

Usrkával jsi kávu a pohlížel na mě zpoza bledých obrouček brýlí. Občas jsi je nosil, pomáhaly ti nevynechat jediný detail při přenášení lidských tváří a objektů na papír. Vedle sebe jsi měl rozevřený sešit.

„Myslíš, že jednou budu slavný umělec?“ zavtipkoval jsi, když sis dopřál další lok a posunul jsi sešit po stole. Jedna stránka byla prázdná, ale na té druhé se rýsovala váza. S přimhouřenými očima jsem sledovala tvůj výtvar a zmateně jsem se snažila zjistit, odkud jsi čerpal inspiraci.

„Támhle,“ konstatoval jsi, jako by to byla ta nejjasnější věc na světě, a prstem jsi ukázal do osamoceneného rohu v místnosti. Neunikl ti můj zmatený výraz, a tak jsi mě trpělivě navigoval. Tam v rohu, na malém kulatém stolku. Váza byla vysoká a štíhlá a zdobil ji květinový motiv. Uvnitř ale nebyla ani voda, natož nějaká růže či lilie.

„Mrzí mě, kolik lidí je slepých ke krásám, které svět nabízí,“ zamumlal jsi spíš pro sebe, až příliš poeticky, což u tebe nebylo neobvyklé, a črtal jsi na papír. Jakmile se zdálo, že jsi se svým výtvozem spokojený, sešit jsi posunul doprostřed stolu a záda jsi zabořil do opěradla kýčovitého fialového křesla. „Co myslíš?“

Se soustředěným výrazem jsi pozoroval, jak se nakláním, abych na tvoji kresbu pořádně viděla. Do prázdné vázy jsi přikreslil tři slunečnice. „Jsou to kytky,“ okomentovala jsem tvoje umění s tichým smíchem. „Víš, že je nemám ráda,“ připomněla jsem ti a políbila tě.

„Ale i tak dokážeš ocenit, když je někdo nakreslí takhle hezky,“ usmál ses na mě a tvé prsty se zlehka dotkly mých. Bylo to

jen na jeden pomíjivý okamžik, ale i přesto byl ten okamžik silný a nezapomenutelný. Pozvedl jsi ke rtům šálek a pokynutím hlavy jsi mě vybídl, ať udělám to samé.

„Nevím, jestli se to počítá, když tu nemáme víno...“ odmíchl ses. „Ale stejně bych chtěl pronést přípitek. Na to, že budeš moje múza navěky věků, Thio.“

Ze rtů ti splynula lež, a já ji nedovedla rozklíčovat.

Nevěděl jsi ty a nevěděla jsem já. Všechno se semlelo až následující léto.

Druhá kapitola

LÁGRIMAS QUE NO CURAN /slzy, které neuzdravují/

„Nech mě být. Neprosila jsem se, abys tu byl se mnou.“ Thia se vsedě choulila ve sprše. Uběhly teprve dva dny od Danteho pohřbu a svět jí přestal dávat smysl ještě dřív, než uviděla, jak rakev s jeho tělem mizí v zemi.

Vlastně se na to ani dívat nezvládla, a tak jako poslední vnímala až to, jak se všichni loučí a pokládají na hrob bílé růže. I ona mu na něj jednu položila.

„*Ayy*, tvoji *papá y mamá* o tebe měli starost. Nejdřív volali Claře a ta pak přes všechny své kontakty sháněla mě. Ale kdybys byla raději, aby tu s tebou byla Clara, přijede. Jen jsem si říkal...“

Thiina rozklepaná brada se pohnula a její prázdné oči začaly ronit další slzy. Kolik jen smutku v sobě člověk může mít? Kolik slz musí prolít, aby už nezvládl dál brečet? „*Co sis říkal, Danieli? Tohle není tvůj dům a tvoje večírky. Tady nejsi populární. Lhali jste mi oba dva.*“ Hlas se jí zlomil a jako by zazníval z velké dálky. Musela se třikrát zhluboka nadechnout, aby

zvládla pokračovat. „A to jsem si myslela, že by mi Dante nikdy nelhal.“ Hlas jí selhal definitivně a cokoli, co by ještě mohla nebo chtěla říct, přerušil hlasitý pláč.

Daniel si k ní přiklekl. Thia se nemohla rozhodnout, jestli litovat toho, že za sebou zapoměla zamknout, nebo být ráda, že se k ní bez potíží dostal. Natáhl k ní ruce, jako by chtěl, aby se schoulila do jeho objetí. Roztřeseně se na něj podívala. Vyčkával, do ničeho ji nenutil. Možná – napadlo ji – že si sám nebyl jistý, jestli jedno objetí něčemu pomůže. A možná že ho sám potřeboval.

„Proč jsi vůbec přijel ty a ne Clara?“ zeptala se. Nechala ji snad v tom její nejlepší kamarádka?

Daniel se konejšivě usmál. „Myslela si, že možná oceníš víc přítomnost někoho, kdo si... teď taky prochází ztrátou. Měla strach, že se do tebe nedokáže vcítit, tak raději poslala mě,“ vysvětlil jí trpělivě.

Thia se zhluboka nadechla a přikývla. Chvilí nevěřicně sledovala Danielovy stále napřažené paže, jako by nechápala, proč se ještě snaží. Dívala se do jeho tmavých očí a na černé lokny, které se mu lepily na čelo. Dnešní den byl podobně horký jako ten, během kterého seděla s Dantem na zídce.

Znovu se dala do usedavého pláče a Daniel se tentokrát ani mlčky neptal, jestli potřebuje obejmout. Ovinul ruce okolo jejího roztřeseného trupu a Thia mu svůj souhlas váhavě potvrdila. „*Gracias, Danieli,*“ zformulovaly tiše její rozechvělé, namodralé rty.

Ve výsledku ale nezáleželo na tom, jestli Danielovi poděkovala, nebo ne. Od večera stráveného na zídce si uvědomila, že všechna tahle kouzelná slova jako *promiň* nebo *děkuji* nemají žádný význam. K čemu jí byla omluva od Danteho za to, že byl

celé léto pryč, když jí celou dobu tajil, proč vlastně zmizel ze světa?

Odjel, aby strávil čas sám se sebou. To Daniel Thie svěřil na pohřbu, když se ho na to nepřestávala ptát. *Rodiče ho ale nechťeli pustit samotného, a tak odjeli s ním a jeho mladším bratrem. Byla to pravděpodobně ta nejbolestivější dovolená, kterou zažili, a Dante stejně většinu času chtěl být sám.*

Thia si nebyla jistá, jestli by se něco změnilo, kdyby to slyšela z úst Danteho. Věděla, že její srdce – to, které se teď střídavě zastavovalo a bilo s takovou silou, jako by jí mělo brzy vyskočit z hrudi – by se nedovedlo smířit s jeho odchodem, i kdyby na to byla trénovala celé věky.

„Tobě nechybí?“ Z nějakého zvláštního důvodu odmítala vyslovit jméno svého zesnulého kluka. Daniel na rozdíl od ní od začátku věděl, co se dělo, a ve chvílích, kdy se Thia těšila, až se konečně s Dantem opět sejdou, tušil, že jejich znovushledání nebude mít dlouhého trvání.

Zůstal zticha a pomalu, jako by se bál, že pokud to udělá příliš rychle, bledá Thia mu zmizí před očima, povolil jemný stisk na jejím těle a propustil ji ze svého objetí. „Chceš znát pravdu, Thio? Nikdy jsem se necítil hůř,“ přiznal. „Dante byl něco jako můj brácha. Zní to jako klišé, vid? Ale já jsem ho vážně miloval. A on mě. Tebe samozřejmě miloval víc,“ usmál se smutně. Přijít o nejlepšího kamaráda a vidět jeho bývalou přítelkyni, jak trpí, ho očividně doopravdy ničilo.

Thia se zničehonic pouсмála. Její úsměv neměl nic společného s radostí, pramenil spíš ze zoufalství. Snažila se sama sebe přesvědčit, že ne všechno se Danteho smrtí propadlo do světa zkázy. Jenže marně, protože kamkoli se podívala, viděla jen černobílé šmouhy.

Její život Danteho smrtí ztratil obrysy a barvy a za jeden jediný týden se stihl smrsknout do nekonečného koloběhu slz, bolesti a utrpení. Někdy bylo těžké i se zvednout z postele a vlézt pod ledovou sprchu. Dnešní den nebyl o nic lepší, slz nebylo o nic méně, ale vědomí, že není sama, jí pomáhalo.

„Jedla jsi vůbec něco? A nemyslím nutně dnes, ale za poslední týden?“

Poslední týden znamenalo od doby, co navždy ztratila Danteho. Copak se teď všechno bude odpočítávat od dnů, kdy jí srdce puklo žalem? Zakroutila hlavou. „Nemám hlad.“

„Musíš jíst.“

„A proč? Je mi to jedno, Danieli. Je mi to úplně jedno.“ V tu chvíli se Thia zvedla na nohy. Její slova si odporovala s jejími činy, jako by nad nimi dávno ztratila kontrolu. Protože byly kachličky ve sprše ještě stále trochu kluzké a smutek a odmítání jídla z ní vysály veškerou energii, končetiny jí okamžitě vypověděly službu.

Daniel ji stihl zachytit jen tak tak. Thia zaúpěla, když se pravým kolenem uhodila o podlahu. Co ovšem záleželo na jedné modřině, když bylo celé její srdce rozbité na kousíčky a nemohla je uzdravit ani ta nejdražší mast. Skoro necítila bolest. *Zase ty neodbytné myšlenky.*

„Pojď, zkusíme to ještě jednou. Catalina prý dělá *churros*. Já bych si taky dal, mám docela hlad. Není to sice úplně nutričně vyvážené jídlo, ale čokoláda ti udělá dobře. Slibuju.“ Pomalu se zvedal a Thia si všimla, že pohledem zjišťuje, jestli se pokouší o to samé. Stál tam jako socha, a i přesto měla dojem, že je připravený ji okamžitě zachytit.

Mlčky vyšla ze sprchového koutu. Až teď si uvědomila, že má navlhle tílko. Ani stěna, o niž se během svého usedavého

pláče opírala, očividně nestihla uschnout. Jen tak mimochodem, aby zaměstnala třesoucí se prsty, si poupravila žlutou látku a pečlivěji ji zastrčila do volných šedých tepláků. Přešla ke dveřím a otočila se na Daniela, který se nechápavě díval na krabičku od cigaret ležící na umyvadle.

Pokrčila rameny. „Zjistila jsem, že mi dělá dobře trpět. Pro to tu krabičku tahám pořád s sebou. A ten hloupý papírek, co k ní byl přilepený, mám u sebe v pokoji pod polštářem, protože...“ To byl Thiin největší strašák. Trýznila se a ještě k tomu měla neodbytný pocit, že se musí ospravedlňovat.

„Ale neotevřela jsi ji, že ne?“ Byla to obyčejná slova. Ani zvědavá, ani vyděšená. Prostě jen slova. V reakci na ně zavrtěla hlavou. Thia věřila Dantemu a tomu, co jí řekl. Až nyní si uvědomovala, jakou naléhavost slyšela v jeho hlase.

Slib mi, že tu krabičku otevřeš, až budeš doopravdy připravená.

Teď rozhodně připravená nebyla. Jenže jak by kdy mohla být, když neměla srdce, pro které by to její bilo? *Zase ty neodbytné myšlenky. Kdy už konečně utichnou?*

Pomalou se odebrali po schodech do přízemí, odkud se už linula příjemná vůně křupavého pečiva a čokolády. Ještě horké *churros* ležely v misce vedle dvou talířků s rozpuštěnou čokoládou. Daniel zdvořile kývl na Catalinu, která mu jeho gesto oplátila povzbudivým úsměvem. Na rozdíl od kamaráda Thiina *odted' už mrtvého* kluka se Thia nedovedla přimět podívat *mamá* do očí. Až příliš se bála, že smutek v její tváři ji zasáhne.

Jako by pro ni už nebylo dostatečně náročné, že musela celý týden sledovat, jak její dcera chodí po domě jako tělo bez duše. I teď chtěla Thia omlouvat své činy a vysvětlit, proč to dělá, jako by to nebylo dostatečně jasné. Nabrala si na talířek víc

churros, než by se jí vešlo do žaludku, a mlčky prošla kolem zaraženého Daniela i mámy.

„*Gracias, mamá. Lo agradezco. De verdad.*“ Díky, mami. Vážím si toho. Doopravdy.

S každým slovem, které *mamá* na cestě po schodech věnovala, se Thia víc a víc bála, že se nekontrolovatelně rozpláče, upustí talířek na zem a už nikdy víc se potok jejích hořkých slz nezastaví. V den Danteho smrti plakala v mámině náruči celé hodiny.

Dnešek ale patřil k horším dnům, a tak slova jako *gracias*, děkuji, nebo *lo agradezco*, vážím si toho, která už dávno podle Thii na názoru ztratila svoji moc a vůbec na nich nezáleželo, musela být dostatečná. Mámu obejmout nezvládla. Chtěla být sama.

V koupelně si vyzvedla krabičku od cigaret, která na ni čekala na umyvadle, a v pokoji se pomalu zakousla do sladkého pečiva. Chvíli ho převalovala na jazyku i s kapkou čokolády a poté odložila talířek na stůl. Během toho, co se proplakávala ke spánku, si pořád dokola přehrávala Danteho slova ze vzkazu uloženého pod zmuchlaným a od slz mokrým polštářem.

Třetí kapitola

CARTAS PARA DESPEDIRSE /dopisy na rozloučenou/

Thia měla v hlavě zhruba milion scénářů, jak rozbořit svět. Copak měl smysl, když ztratil barvy? Stále se nemohla přimět věřit tomu, že ve skutečnosti *je* pořád barevný. Smyčka utrpení se ještě neuzavřela. Pořád dokola si přehrávala Danteho slova ze vzkazu a taky poslední okamžik, kdy ho viděla.

Ne v rakvi. Toho Danteho, který se šťastně usmíval a líbal ji na čelo. Ty vzpomínky jí sice působily neskutečnou bolest, ale pokaždé když jí bylo příliš, se Thia snažila myslet na to, jak moc kdysi byla šťastná. A třeba jednou znovu bude. Problém byl v tom, že momentálně ji pocit někdejšího štěstí ještě víc bolel.

Seděla u stolu a nepřítomně hleděla na krabičku od cigaret. Už několikrát zatoužila po tom ji vyhodit, ale nemohla. Ne, dokud neodhalí, co jí chtěl její kluk po své smrti říct. A do té doby, než se odhodlá, nemůže tu krabičku dát z ruky. Nešťastně se na ni pousmála, jako by jí snad malá papírová hmota mohla rozumět.

Slzy se od Danteho smrti staly jejími nejlepšími přítelkyněmi. Bylo navíc komické, jak rychle člověk zapomínal. Uběhly další dva týdny ode dne, kdy seděla schoulená ve sprše a odmítala všechno a všechny, a přesto jakýmsi zázrakem zvládla komunikovat s Danielem a přijmout jeho slova útěchy. Teď jí nebylo o nic líp, a i tak se ten okamžik zdál velmi vzdálený a jako by jí už nepatřil.

Mobil, ležící na levé straně stolu, najednou zavibroval. Thiin nepřítomný pohled se lehce změnil. Mumlavě zanádalala a pohlédla na rozsvícený displej, který ukazoval několik zmeškaných hovorů a nepřečtených zpráv. Potom přešla prstem po obrazovce a vibrace raději změnila na režim letadla.

Hlasitě si povzddechla a sehnula se k batohu s motivem šachovnice. Nad faktem, že ani ten nebyl barevný, se skoro musela usmát. Mlčky začala vyndávat všechny sešity na stůl, mimoděk ohýbala jejich rohy a poté je opět vracela do tašky. Bylo čtvrtční odpoledne, druhý a poslední školní rok na *bachillera-tu* začal před několika málo dny.

Thia se do školy neplánovala vrátit. Nepotřebovala vidět prázdnou židli, která zbyla po Dantem, nebo nedej bože pozorovat, jak jeho místo obsadil nějaký nově příchozí student. Její Dante byl jedinečný a nezasloužil si být nahrazen. Ve vydávání sešitů a jejich opětovném vracení jí ale nic nebránilo a začínala chápat, že tyhle aktivity jsou skoro míň namáhavé než dýchání.

Ze školního batohu se šachovnicovým vzorem vytáhla ještě štos papírů. Některé byly pomačkané, ale svému účelu mohly i tak posloužit skvěle. Psaní dopisů, které nikdy nedešlala, protože jejich adresát už neexistoval, bylo její další oblíbenou aktivitou. Udržovalo ji to při životě.

Přijde Ti to fér?

Prvních pár písmenek bylo nejistých, ta další už působila o něco promyšleněji. Ani v případě jednoho z nich ale pořádně nevnímala, co píše. Její ruce teď neovládala hlava, ale tělo zaslepené horečkou ztráty. Bez odpovědi.

Bolí to, víš? Ta zrada. Proč ses mi nesvěřil? Proč jsi se tvářil, že je všechno perfektní?

Další zpráva byla sice o tři věty delší, ale nezměnila vůbec nic. Ani teď se Thia nedočkala odpovědi. Takhle by taky měl svět fungovat. Mrtví by neměli odpovídat.

Jenže asi doufala, že Dante bude výjimkou. Možnosti měla Thia dvě – jako po staru by mu odeslala dopis a za pár dní by jí od něj přišla odpověď, protože by byl stále naživu a tohle celé by se ukázalo jen jako děsivá a nejkrutější noční můra. Nebo by Thie odpověděl pouze v jejích vlastních představách. Což by bylo o něco logičtější. Za bílými zdmi psychiatrické léčebny, kam by se možná s takovou dostala, by navíc mohlo být lépe, protože tam by svět skutečně postrádal barvy a alespoň v něčem by Thia měla pravdu.

Obě dvě zprávy napsané na tomtéž papíru zmuchlala do kuličky a vhodila do odpadkového koše. Na tvářích cítila horké slzy a ovinula své rozzechvělé tělo pažemi, aby věděla, že není sama. Její tělo ještě stále bojovalo s těžkými nádechy a ještě stále se odmítalo vzdát.

„Chybíš mi. Tak strašně moc.“ Tentokrát své myšlenky zformovala do slov. Vzala do ruky mobil a vypnula režim letadla. Musela se zaměstnat, jakkoli. Dopisy už psát nemohla a ohýbat

stránky sešitů také ne, už tak byly nepoužitelné. Na obrazovce opět provokativně zasvítla upozornění, která Thia úspěšně ignorovala několik dní, možná i týdnů. Čas přestal mít smysl. Přejela po nich prstem.

Byly to nepřijaté hovory od široké rodiny, jejích kamarádů a spolužáků, občas si dokonce všimla neznámého čísla. Bůh ví, ke komu všemu se dostalo, že Thia Serrano truchlí pro svého zesnulého kluka. Jako by to snad byla známka slabosti, oplakávat Danteho smrt.

Její ukazováček se zastavil až tehdy, kdy se probrala změtí zpráv a v levém kolečku u jedné z nich se na ni usmál obličej její kamarádky.

Clara: Nechci, abys přestala brečet, *cariño*, ale chci, abys nebrečela o samotě. *¿Quedamos en tu casa, vale?*

Její nejlepší kamarádka věděla přesně, co potřebuje, ačkoli Thia sama to netušila. Jediné, co věděla, bylo, že netouží po žádných kondolencích a smutných úsměvech. Možná trochu. Jinak chtěla realitu a návrat do starých dobrých kolejí, které byly dávno moc poškozené na to, aby se po nich mohl rozjet nový vlak života.

Jedině Clara se uměla pozvat do domu Serranových bez toho, aby jí to Thia nabídla. *¿Quedamos en tu casa?* – Sejdeme se u vás doma? – bylo zcela výmluvné.

A Clara byla nyní jediná, koho si Thia přála vidět a obejmout.

Na potvrzení její zprávy, která našťastí přišla jen asi před deseti minutami a nepatřila mezi ty nepřčtené několik dní,

odepsala strohé: „*Vale*.“ Měla neblahé tušení, že její záchranářka je už dávno na cestě ve svém nablýskaném šedém autě.

Thia stihla mezi prsty ještě několikrát protočit krabičku od cigaret, než se domem ozvalo zvonění zvonku. Krabičku odložila na stolek, a aniž by se na sebe jedinkrát podívala do malého zrcadla visícího hned vedle něj, vyloudala se z pokoje do přízemí.

Když otevřela dveře, její pohled pro jednou nebyl zaslepen slzami, ale křiklavě zelenou barvou Clařiny květované sukně a hořčicově žlutou halenkou zavázanou jen kousíček pod poprsím. Clara měla své dlouhé tmavé vlasy spletené do několika miniaturních copánků s barevnými gumičkami a jako vždy vypadala, jako by vystoupila z plakátu ze sedesátých let. „*Ay, cariño, qué linda estás!*“

Ach, zlato, jak ti to sluší!

Clara se pousmála a sevřela svoji kamarádku v objetí. Ještě předtím jí věnovala symbolickou pusu na obě tváře a Thia se chtě nechtě pousmála.

Některé Clařiny zvyky neměnila ani smrt. Thia mohla jen doufat, že skutečně vypadá tak krásně, jak jí Clara říká. Ona sama se tak momentálně necítila, obzvlášť ne v šedých tepláčkách a vytahaném bílém tričku; a když se necítila hezká navelek, jak jí mohlo být dobře uvnitř?

„Omlouvám se, že jsem se s tebou nezvládla vidět dřív,“ zamumlala a z očí se jí řinuly slzy. „Já... prostě to nešlo. Nechtěla jsem, abys mě viděla... takhle.“ Její paže klesla podél těla

a opsala celý její zevnějšek. Clara odmítavě pohodila hlavou a odmlčela se, jako by se nemohla rozhodnout, co říct.

Když už si Thia začínala myslet a doufat, že ji ubezpečí, že je v její situaci v pořádku se chtít vyhýbat naprosto všem a všemu, promluvila: „Přemýšlela jsem, že bych tě vytáhla na *Šťastnou pláž*.“

Ta slova zůstala viset ve vzduchu a měla hořkou pachut'. Thia nechápavě zvedla světlé oči. *Šťastná pláž*, tak s Dantem pojmenovali své oblíbené místo, kde spolu často podnikali pikniky a trávili čas. Z představy, že půjde zrovna tam, se stejně radovala, jako se jí děsila.

„Takže?“ Clařino obočí vyletělo vzhůru a kamarádka na Thiu zůstala mlčky, s šokovaně pootevřenými ústy, zírat. Na jazyku se Thie po celou tu dobu formovala slova vzdoru, ale nakonec si je nechala pro sebe. Vlastně ani nedokázala zavrtět hlavou, aby dala najevo, že na žádnou pláž nemá náladu a raději se zachumlá do proslzených peřin.

Překvapila sama sebe, když se její jazyk konečně odlepil. „Aspoň někdo je šťastný. Bude hezké si připomenout, jak to štěstí vypadá.“

Clara pochopila, přikývla a se starostlivým výrazem ve tváři se vydala k autu. Thia zaujala pozici na sedadle spolujezdce a s očima ještě stále napuchlými od pláče nepřítomně pozorovala volant. Nedokázala si představit, že by teď řídila, a to ne kvůli stavu, ve kterém už tři týdny byla. V minulosti, kdykoli usedla za volant, ji doprovázel Dante.

Clara naladila rádio, poupravila si bezpečnostní pás a ještě předtím, než se auto dalo do pohybu, zabořila ruku do sáčku s pendreký. Byly lékořicové a ona je zbožňovala. Zatímco žvýkala, upřela svůj pohled na Thiu. „Chceš?“

„Díky.“ Thia si strčila do pusy celou hrst černých pendreků a nemohla se ubránit myšlence, že jich může spořádat, kolik jen bude chtít. Měla celou věčnost na to, aby přibrála a pak zase zhubla. Nikam nespěchala.

Nablýskané šedé auto, které při bližším pohledu zase tolik nablýskané nebylo a mělo na sobě několik šrámů, se se zaskřípáním dalo do pohybu. Vyjelo z příjezdové cesty na silnici vedoucí podél sluníčkem vyšisovaných lesů a z rádia se linula podivná píseň o vločkách a třeskaté zimě.

„Pues, mám takový neblahý tušení, že se ten tvůj rádiovej krám rozbil a zaspal dobu.“ Vlastně neexistoval žádný zvláštní důvod, proč to Thia říkala. Poslouchat během poměrně teplého zářijového odpoledne o zimě bylo ve výsledku příjemné. Možná že prostě jen potřebovala mluvit. Rodičům se stále víceméně vyhýbala, ačkoli jí to trhalo srdce, a jediné, co se dalo považovat za komunikaci, bylo občasné zasténání „Proč“ v jejím pokoji nebo psaní dopisů neživému adresátovi.

„M-hmm,“ byla jediná reakce, které se jí dostalo. Clara pohodila hlavou, až se jí do všech stran rozlétlo hejno miniaturních copánků, a Thia se vmáčkla do sedadla. Dál už mlčela, protože si uvědomila, že Clara nesnáší, když na ni někdo mluví během řízení, a vždy se na vozovku před sebou pekelně soustředí.

Bylo to rozhodně lepší, než kdyby jí musela vysvětlovat, že doopravdy existuje i brzda a ne jenom plyn. Thia stáhla okénko, aby se nadechla čerstvého vzduchu. Jízda šnečím tempem sice příliš vzduch v okolí nerozproudila, ale pořád to byl pokrok pro někoho, kdo trávil dny zavřený v pokoji.

„Vím, *cariño*, že už to začíná vypadat, jako že tě unáším, ale přísahám, že se tu před náma žádná smradlavá bouda mimo

civilizaci, do který bych tě strčila, nezjeví,“ povzdychla si najednou Clara, čímž porušila svoje vlastní pravidla, „tak trochu jsem neodhadla odbočku.“

Tentokrát to byla Thia, kdo zareagoval pouhým „M-hmm“. Čím víc oddálí setkání se Šťastnou pláží, tím šťastnější paradoxně bude. Možná proto nehlídala, kudy Clara jede. Po chvíli vyhlédla z okénka a srdce se jí sevřelo podivnou směsicí paniky a úlevy.

Auto se ještě chvíli šinulo kupředu, než se pláž zjevila na horizontu. Thia se obávala, že tohle bude poprvé v historii, kdy její jemný písek skrápí slzy.

Nechaly auto odpočívat na dostatečně široké silnici, aby nedostaly pokutu za to, že brání v průjezdu, a obě vystoupily z rozpáleného vozu na ještě rozpálenější písek. Tohle místo Thie změnilo život. Před očima jí začaly naskakovat vybledlé vzpomínky na to, jak spolu s Dantem tančovali na pláži, dokud je nebolely nohy nebo dokud se se smíchem nesvalili do studené mořské vody.

Te echo de menos, Dante.

Chybíš mi, Dante.

DANTE

COMO BAILA EL MAR /jak tančí moře/

Ve vlasech jsi měl napadaná zrnka písku a pod rozepnutou košilí, jejíž rukávy jsi měl vyhrnuté k loketním jamkám, se leskly kapičky potu. Slunce už zapadalo, ale bylo neobyčejné vedro, jako bychom se dotýkali samotného žhnoucího kotouče. Měl jsi přivřené oči a ve tvářích dolíčky, jak ses zešíroka usmíval.

Moře za tebou tiše zpívalo a jeho kobaltově modrá barva se ti odrážela v očích. Nebylo ti pořádně vidět do obličeje, ale tvůj zasněný výraz nešlo přehlédnout.

Nikdy jsi mi neprozradil, jestli jsi miloval víc okamžiky, kdy jsi posedával na lavičce v parku a zachycoval tváře okolo sebe, nebo když jsi mohl tančit. Tanec jsi zbožňoval. A ze všeho nejvíc tanec moře.

Pozorovala jsem, jak pomalu otevíráš oči a mrkáním se patrně snažíš rozehnat černé jiskřičky před nimi. Okolo vířil písek, když jsi udělal piruetu a čím dál víc ses přibližoval náruči moře. Tancoval jsi v rytmu drobných vlnek, které se tvořily na

hladině, a působil jsi u toho jako ztracený. Ve svém vlastním světě. Ve svém vlastním ráji, do kterého jsi mě vzal s sebou.

„*Bailamos?*“ vyzval jsi mě k tanci a pohlédl na mě, jako by ses chtěl přesvědčit, že tě budu následovat. Potom jsi se ke mně otočil zády a s téměř posvátnou tichostí pozoroval vodu. Rád jsi moře přirovnával k cestě k věčnosti. Protože moře *bylo* věčné. Minimálně tak jsi to vždycky s úsměvem říkal. Vyrazil jsi k písčité cestě, a zatímco jsi běžel, od holých chodidel ti odlétoval písek. Z každé buňky tvého těla sršely štěstí a radost. Proto jsem tě vždy tak obdivovala. I v bouři jsi dovedl najít zrníčko optimismu.

Přesně k ní se totiž schylovalo.

S rukama za hlavou ses opřel o palmu a pozoroval písčnou pláž před sebou. Blížila jsem se k tobě a oči ti zahořely, když jsem se vedle tebe opřela. Tvé prsty slepě hledaly mé a hnědé vlasy ti cuchal vítr prosycený vůní blížícího se deště.

Zvrátil jsi hlavu k nebi. Obloha se zbarvovala do růžova a fialova, ale v dáli se už kupily šedivé mraky. První kapka deště ti spadla do rozčuchaných vlasů a stekla ti po tváři, tak, že vypadala jako ztracená slza. Pokud to byla opravdová slza, symbolizovala tvé štěstí.

Zopakoval jsi svůj pokus o piruetu a potom jsi vzal moji dlaň do své a vložil jsi do ní malou mušli, kterou jsi našel v písku. „*Thia y Dante. Para siempre.*“

Thia a Dante. Navždycky.

Už tehdy jsi věděl, že náš společný život takový nebude. Byl to možná poslední okamžik před tím, než jsi odjel.

Že život není nekonečný a rychle proteče mezi prsty, jsem pochopila až žalostně pozdě.

Přestože jsi mi lhal, jsem tě nikdy nepřestala milovat.